

Підсумовуючи все вищезазначене, можна стверджувати, що незважаючи на наявність законодавчих актів щодо академічної доброчесності, на сьогоднішній день вона не є врегульована на належному рівні. Це пов'язано, насамперед, з тим, що в Україні існують всі передумови для академічної недоброчесності, що є глобальною проблемою не лише освітньої галузі, а й держави загалом. Тому законодавство у сфері регулювання академічної доброчесності в Україні потребує постійного вдосконалення задля забезпечення прозорості освітнього процесу та трансформації існуючої системи освіти у відповідності до європейських стандартів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради. - 1996. - № 30. - Ст. 41, 54.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення станом на 23 вересня 2014 року. – Харків: Право, 2014. – Ст. 512.
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341–III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 176.
4. Цивільний кодекс України. Від 16 січня 2003 р. № 435-IV. З подальшими змінами // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 2003. - № 40-44. - Ст. 433-456.
5. Про освіту: Закон України від 05.09.2017. № № 2145-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Ст. 231.
6. Американські ради з міжнародної освіти. Проект Сприяння академічній доброчесності в Україні. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу:
[http://www.americancouncils.org.ua/uk/pages/34/Strengthening%20Academic%20Integrity%20in%20Ukraine%20Project%20\(SAIUP\).html](http://www.americancouncils.org.ua/uk/pages/34/Strengthening%20Academic%20Integrity%20in%20Ukraine%20Project%20(SAIUP).html)
7. Дзюба С. О. Що таке плагіат? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://3222.ua/article/scho_take_plagat.htm.

Білогорка І.
*студентка групи ПР-11 юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*
Науковий керівник: *к.ю.н., доцент кафедри теорії
та історії держави і права ТНЕУ
Баран А. В.*

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДЕЙ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ ТА УКРАЇНІ

Доля іноді буває несправедливою до окремих людей і в житті трапляються такі події, через які просто перестаєш вірити в щось хороше. Так, за волею долі, якийсь нещасний випадок робить з людини інваліда. На жаль, у світі чомусь

вважається, що людина з обмеженими можливостями – неповноцінний член суспільства. Але я з цим зовсім не погоджуюсь! На мій погляд, люди з обмеженими можливостями мають дуже важливі риси характеру, яких часто немає у здорових людей. Насамперед, це незбориме прагнення бути корисними суспільству, цілеспрямованість і жага до повноцінного життя і звичайне просте людське бажання: «Просто бути щасливими».

Вирішальним фактором, який би забезпечував і створював умови для того щоб кожна людина з обмеженими можливостями могла себе реалізувати в суспільстві, як повноцінний і активний громадянин, насамперед, потрібно щоб в кожній державі була для цього сформована відповідна нормативно-правова база і, щоб був організований жорсткий державний і громадський контроль за її реалізацією.

Сьогодні за даними ООН, в світі нараховується приблизно 450 мільйонів людей з обмеженими фізичними можливостями і близько 200 мільйонів з них діти. В Європейському Союзі людей з обмеженими можливостями нараховується 80 мільйонів, серед працездатного населення країн Євросоюзу вони становлять близько 1/6 від всіх громадян працездатного віку. В Україні чисельність осіб з інвалідністю становить 6,1 % від загальної кількості населення нашої держави. Більше того, 80% інвалідів в Україні, а це - два мільйони сто шістьдесят тисяч осіб – це люди працездатного віку, які б за умов наявності необхідних умов та досконалої законодавчої бази могли б приймати активну участь у суспільному житті [5]. Наведені цифри досить великі, а тому захист цієї категорії соціально вразливого населення вимагає пильної уваги як з боку державної влади та суспільства в цілому.

Ставлення суспільства до людини-інваліда є певним мірилом його цивілізованості і завдання сьогодні полягає у системному проведенні практичної діяльності по соціалізації та інтеграції людини з обмеженими фізичними можливостями в життя суспільства і забезпечення їй оптимального рівня життєдіяльності і реалізації її потенційних здібностей. І вирішальне місце у вирішенні цієї проблеми займає відповідна нормативно-правова система. Разом з тим побудова правової бази повинно виходити не лише з декларування набору тих чи інших гарантій для осіб з обмеженими фізичними можливостями, а повинна законодавчо встановлюватися процедура їх впровадження і контролю за реалізацією, яка здатна забезпечити втілення всієї сукупності соціальних прав даних громадян в житті суспільства.

У країнах Євросоюзу актуальною є соціальна модель інвалідності, в основі якої лежить основний принцип забезпечення життєвої активності інвалідів, яких згідно даної концепції прийнято називати не інвалідами, що в перекладі з англійської означає «хворі», «недієздатні», а людьми з особливими потребами. І завдання суспільства задовольнити потреби цих людей у належній організації та облаштування їх життєвого середовища таким чином, щоб вони могли відчувати себе повноцінними членами суспільства і брати активну участь у всіх сферах його діяльності.

В країнах Європейського Союзу питання про захист прав осіб з обмеженими можливостями почало активно вирішуватись, ще з 80-х років минулого століття.

Було прийнято багато нормативно-правових документів як в окремих державах, так і міждержавних угод по вирішенню даної проблеми.

Зокрема, у 1993 році було прийнято Амстердамський договір, в якому виписані положення про недопущення дискримінації людей з обмеженими фізичними можливостями за будь-якими ознаками і цей договір став правовою базою для проведення політики «рівних можливостей» для таких людей у всіх європейських країнах. У результаті реалізації положень цього договору була проведена інтенсивна і ефективна робота по взаємодії урядів держав і неурядових організацій по захисту прав людей з обмеженими фізичними можливостями.

У 2010 році Європейська комісія прийняла Європейську стратегію на період 2010-2020 рр., яка спрямована на забезпечення розширення прав і можливостей людей з обмеженими фізичними можливостями, щоб вони могли в повній мірі брати участь у всіх сферах життя суспільства [5].

В Україні також прийнято ряд відповідних законів та інших нормативно-правових актів, які сформували державну систему соціальної підтримки і захисту людей з обмеженими фізичними можливостями/

Зокрема, правові основи щодо задоволення особливих потреб людей з обмеженими фізичними можливостями у соціальному захисті, лікуванні, навчанні, соціальній опіці та громадській діяльності знайшли своє закріплення в законах України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про реабілітацію інвалідів в Україні», «Про соціальні послуги», «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства і дітям інвалідам», «Про пенсійне забезпечення», «Про вищу освіту», «Про благодійництво і благодійницькі організації в Україні», «Про охорону здоров'я», Державній цільовій програмі «Національний план дій з реалізації Конвенції про права інвалідів» на період до 2020 року», затвердженої Постановою КМ України від 01.05.2012р. №706 та ряду інших нормативно-правових документів [4].

Без сумніву, основним серед названих законів є Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», в якому вперше в законодавстві України пріоритетом соціальної політики держави стосовно інвалідів стає реабілітація. Даний Закон передбачає ряд спеціальних прав для інвалідів, без яких вони не зможуть успішно інтегрувати в активне суспільне життя, а саме:

- право на безкоштовну медичну допомогу і безкоштовну медичну реабілітацію;
- право на забезпечення безперешкодного доступу до інформації з допомогою засобів комунікації;
- право на освіту;
- право на працевлаштування;
- право на матеріальне забезпечення;
- право на безоплатне транспортне обслуговування;
- право на створення громадських об'єднань та ряд інших.

У цілому Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» гарантує інвалідам рівні з усіма іншими громадянами можливості для участі в економічній, політичній і соціальній сферах життя суспільства, а також створення умов, які дають їм можливість ефективно реалізувати свої права та свободи людини та вести повноцінний спосіб життя [1].

Україна, обравши європейський шлях свого суспільного розвитку в основу своєї державної і суспільної політики ставить європейські суспільні і громадянські цінності, в зв'язку з чим становище інвалідів в Україні змінюється в кращу сторону.

Найбільш важливим є те, що в Україні докорінно змінюється ставлення людей до інвалідів. Все частіше до осіб з обмеженими фізичними можливостями, по власній ініціативі підходять небайдужі люди з питанням: «Може Вам допомогти?». І це переконливо засвідчує, що Божа Головна Заповідь Любові: «Люби ближнього твого, як самого себе» (Матвія-37-39) перемагає в серцях людей байдужість і черствість до чужого лиха. Ми стаємо набагато добрішими і це найважливіше!

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 12.03.1991р. №875-X11 // [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/875-12>
2. Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства і дітям – інвалідам: Закон України від 16.11.2000 №2109-111 // [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2109-14>
3. Про реабілітацію інвалідів в Україні: Закон України від 6.10.2005 №2961-1V11 // [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2961-15>
4. Державна цільова програма «Національний план дій з реалізації Конвенції про права інвалідів до 2020 року», затверджена Постановою КМУ 01.08.2012 р. №706 // [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/706-2012-%D0%BF>
5. Горова О.І. Правове становище інвалідів / О.І. Горова // Юридична Україна, 2012. – № 9. – С. 4-7.

Біляшевич Т.Р.

*студентка II курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Науковий керівник: *к.ю.н. доцент кафедри теорії
та історії держави і права ТНЕУ, доцент
Подковенко Т.О.*

ПРОБЛЕМА СМЕРТНОЇ КАРИ: ПОСТАНОВКА ПИТАННЯ

Смертна кара є складним соціально-психологічним феноменом. У будь-якій країні світу вона викликає особливу увагу і торкається величезного блоку суспільних відносин – гуманітарних, політичних, релігійних, моральних і, звичайно, юридичних. Проблема смертної кари завжди привертала до себе увагу соціуму, не зважаючи на її скасування у 2001 році з прийняттям нового Кримінального кодексу України. Повне скасування смертної кари відбулося з підписанням Україною та набуттям чинності